

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: N. N., narozený dne X,
státní příslušností X,
naposledy známým pobytem na adrese: Pobytové středisko
Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad
Orlicí,
propustkou na adrese: X,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Mertou,
sídlem Jičínská 1346/6, 130 00 Praha 3,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě ze dne 24. 2. 2022 proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-185/LE-BA05-K01-2021
ze dne 4. 2. 2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 28. 12. 2021 podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice. Jako primární důvod své žádosti uvedl následující: než do České republiky přijel v roce 2019 na

polské vízum, tak si půjčil velký objem peněz. Peníze si půjčil na studia svých dětí. Do ČR přijel, aby si na splacení dluhu vydělal peníze, ale za tři měsíce práce se mu podařilo vrátit pouze část půjčené sumy. Než byl zajištěn, pracoval a doufal, že dluh splatí. Teprve když byl zajištěn policií, tak pochopil, že bude nucen požádat o azyl. V případě návratu do vlasti mu hrozí fyzická újma od člověka, od kterého si půjčil peníze. Žalobce se domnívá, že tento člověk je schopný ho i zabít. Má totiž informace, že již několikrát fyzicky napadl a zranil některé další dlužníky.

2. Žalovaný zamítl azylovou žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 o azylu Sb., o azylu. Zemí původu žalobce je Moldavsko, kterou ČR řadí mezi bezpečné země původu. V průběhu azylového řízení žalobce neprokázal, že by v jeho případě nebylo možné Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu. Na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku a na základě výpovědi žalobce shledal žalovaný správní orgán, že v případě žalobce lze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce v průběhu azylového správního řízení uvedl, že důvodem jeho žádosti je snaha legalizovat si pobyt za účelem výdělečné činnosti. Takové důvody však zcela evidentně nevypovídají o tom, že by Moldavsko v případě žalobce nebylo možno považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce v průběhu řízení dále uvedl, že mu při návratu do vlasti hrozí újma od jeho věřitele. Na policii v domovské zemi se však žalobce neobrátil. Žalovaný tedy pokládá žalobcovu azylovou žádost za čistě účelovou.
3. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. V ní uvedl následující: žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné proto nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Kromě toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný zejména neposoudil situaci mafiánských organizací, které lidem půjčují peníze a následně jsou kvůli dluhům schopni své klienty fyzicky napadnout či zabít. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by bylo v moci státních úřadů takovouto situaci řešit. Žalobci je známo, že tato skupina má „svoje lidi“ u policie. Žalobce se obával, že ve chvíli, kdy věc oznámí, způsobí mu vážnou škodu na zdraví. Žalobce má tedy za to, že pokud by se pokusil řešit svou situaci prostřednictvím orgánů v Moldavské republice, byl by přímo ohrožen na životě. Rovněž žalobce v žalobě namítl tezi žalovaného o účelovosti podané azylové žádosti.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že je nucen považovat žádost o mezinárodní ochranu žalobce za čistě účelovou a podanou s jediným skutečným motivem, kterým je snaha žalobce zůstat nadále v ČR. Tuto účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný správní orgán zejména shledává v jednání ze strany žalobce, který svou azylovou žádost, přestože na území ČR vstoupil dříve, se rozhodl podat až poté, co byl z důvodu svého nelegálního pobytu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a reálně mu hrozilo vycestování do vlasti. Žalovaný správní orgán i nadále trvá na tom, že žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, že v jeho případě nelze Moldavskou republiku považovat za bezpečnou zemi původu.

Posouzení věci

5. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že

žaloba není důvodná.

6. Žalovaný v souladu se zákonem dospěl k závěru, že nemá posuzovat důvody pro udělení mezinárodní ochrany, protože žalobce pochází z bezpečné země původu. To platí i pro ty důvody uváděné žalobcem, které s bezpečností země původu vůbec nesouvisejí.
7. Napadené rozhodnutí je založeno na uplatnění § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu, podle nichž se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Moldavsko jako bezpečná země původu

8. Podle § 2 bodu 15 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Moldavsko, s výjimkou Podněstří, za bezpečnou zemi původu.
9. Žalobce pochází z obce X, jeho rodina žije v hlavním městě X. Ani jedna z řečených lokalit se nenachází v Podněstří.
10. Jedinou otázkou tedy je, zda žalobce prokázal, že v jeho případě nelze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu. To neprokázal, tedy nevyvrátil, že Moldavsko je bezpečnou zemí původu.
11. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se za bezpečnou zemi původu považuje stát, jehož je cizinec státním občanem, (1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, (2) který jeho občané neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, (3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a (4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
12. Důvody azylové žádosti uvedl žalobce dva: (1) výdělečná činnost (práce); (2) obava z věřitele v Moldavsku, jemuž dosud nesplatil svůj dluh a před nímž ho prý neuchrání moldavský stát.
13. První důvod stojí zcela mimo pole azylového práva, které skýtá ochranu vždy na základě určitých a objektivních zákonných důvodů.
14. Druhý z uvedených důvodů nijak nevyvrací, že Moldavsko je bezpečnou zemí původu. Jde-li o hrozící újmu ze strany soukromých osob jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany, judikatura správních soudů je ustálena v tom, že je podstatné, zda v zemi původu existuje systém účinné ochrany před takovou újmou. Subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu. Pokud však

informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpал prostředky vnitrostátní ochrany (vizte usnesení Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, č. j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17. 1. 2019).

15. V souzené věci žalobce svůj žalobní bod založil v zásadě na tvrzení, že mu v Moldavsku policie neposkytne účinnou ochranu.
16. Podle § 121 občanského soudního řádu ve spoj. s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat skutečnosti obecně známé. Jsou jimi takové skutečnosti, které jsou známé širšímu okruhu osob a o jejichž existenci se může každý ze spolehlivých zdrojů přesvědčit i bez zvláštních odborných znalostí. Není nutné, aby takovou skutečnost každý opravdu znal; podstatná je možnost kdykoliv se bez těžkostí o existenci takové skutečnosti přesvědčit.
17. Skutkové tvrzení žalobce o předem vyloučené ochraně od moldavské policie, resp. státu jako takového ovšem není skutečností obecně známou ve výše uvedeném smyslu. Tvrzení žalobce tudíž není ničím jiným než předsudečným výrokem bez opory v důkazech. Za situace, kdy žalobce nesprávnost skutkových zjištění dovozoval pouze z údajné notoriety, která však notoriitou není, zjevně nemohl zpochybnit skutkový závěr žalovaného. Přezkumu takto formulovaného žalobního bodu pak nebránila ani žádná vada řízení (vizte rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 59/2019-59 ze dne 12. 11. 2019).
18. Kontext žalobcovy azylové žádosti pak významně dotváří následující: žalobce namítl žalovaného tezi o účelovosti žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. **Přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy Evropské unie ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaku podle zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva.** Jak žalobce vypověděl, vycestoval z domovského Moldavska v roce 2018 pozemní cestou (mikrobusem). Dříve než vstoupil na území ČR, musel žalobce cestou navštívit několik států Evropské unie. Nikde v nich se však o legalizaci svého pobytu nepokusil. V ČR si podal azylovou žádost v roce 2021, a to po svém zajištění. Zajištění přitom žalobci bylo uloženo za účelem realizace správního vyhoštění. Naznačená chronologie podporuje tezi žalovaného o účelovosti azylové žádosti žalobce. Žalobci bylo již v roce 2020 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které ovšem tento nerespektoval, když z území ČR nevycestoval.
19. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že ze správního spisu ve věci plyne, že se žalovaný poměry v rodné zemi žalobce zabýval, jak dokládá dokument s názvem „Moldavsko. Hodnocení Moldavska jako bezpečná země původu“ z července 2021. Tento dokument tvoří součást inkriminovaného správního spisu a čerpá z celé řady seriózních domácích i zahraničních pramenů, včetně Evropské komise, Ministerstva zahraničních věcí USA nebo OSN.

Závěr

20. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci

úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 10. října 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně